

© Совет на Европа/ Европски суд за човекови права, 2012. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот. За понатамошни информации видете ја целосната назнака за авторски права на крајот на овој документ.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Информативна белешка за судската пракса на Судот бр. 116 февруари 2009

Sergey Zolotukhin v. Russia - 14939/03

Пресуда 10.2.2009 [GC]

Член 4 од Протоколот бр. 7

Право на неповторување на судење или казнување

Административна пресуда за „помал акт на нарушување на редот“ а подоцна кривичен прогон за „нарушување на редот“ кој се однесува на истите факти: *повреда*

Факти: Во јануари 2002 година, апликантот бил уапсен затоа што ја довел својата девојка во касарната без одобрение, и бил одведен во реонската полициска станица. Според полицискиот извештај, тој бил пијан, се однесувал дрско, користел непристојни зборови и се обидел да избега. Истиот ден реонскиот суд го прогласил за виновен за пцуење на вработените во полицијата и за нарушувањето на јавниот ред набргу по неговото пристигнување во полициската станица. Судот го прогласил за виновен за „помало нарушување на редот“ според член 158 од Законикот за административни прекршоци и го осудил на затвор од три дена. Подоцна, во врска со истиот настан, против него била покрената кривична постапка. Тој бил обвинет за „нарушување на редот“ според член 213 од Кривичниот законик, поради пцуење на полициските службеници и нарушување на јавниот ред непосредно по неговото доаѓање во полициската станица. Исто така, апликантот бил обвинет за навредување на јавен службеник според Член 319 од Кривичниот законик, поради пцуење на мајорот кој го пишуval извештајот за административен прекршок. И на крај, бил обвинет за заканување со насилство против јавен службеник според Член 318 од Кривичниот законик, наводно, дека се заканувал дека ќе го убие мајорот по пат до регионалната полициска станица. Во декември 2002 година истиот окружен суд го прогласил апликантот за виновен по сите точки на обвинението според членовите 318 и 319 од Кривичниот законик, но го ослободил од обвиненијата според член 213, откако утврдил дека неговата вина не е докажана според потребните стандарди.

Право: Во пресудата на Советот од 7 јуни 2007 година, Судот едногласно смета дека постои повредана член 4 од Протоколот бр. 7. На барање на

Владата, предметот е префрлен во Големiot совет. Во однос на постоењето на „кривично обвинение“ за целите на овој член, Големiot совет ги усвои наодите на Советот дека иако првично низата постапки против апликантот според националното законодавство била класифицирана како административна, тие требало да се изедначат со кривичните постапки, особено поради природата на делото „помало нарушување на редот“ и строгоста на казната. Во однос на тоа дали делата се исти, Судот во минатото усвоил различни пристапи ставајќи нагласок на идентитетот на фактите без оглед на нивната правна карактеризација, на правната класификација бидејќи иста група факти може да предизвика различни кривични дела, или врз постоењето суштествени елементи заеднички за двете дела. Заземајќи став дека постоење на овие различни пристапи е извор на правна несигурност, која е неусогласена со фундаменталното право кое се гарантира со член 4 од Протоколот бр. 7, Судот одлучи да дефинира детално што треба да подразбира терминот „исто дело“ за целите на Конвенцијата. Откако го испита опсегот на правото да не се суди и казнува два пати, како што е утврдено во другите меѓународни инструменти, особено во Меѓународниот договор за граѓански и политички права на Обединетите нации, Повелбата за фундаменталните права на Европската унија и Американската конвенција за човековите права, тој констатира дека член 4 од Протоколот бр. 7 треба да се толкува дека забранува судско прогонување или судење на поединци за второ дело ако тоа произлегува од идентични факти или факти кои се „суштински“ исти како во основата на првиот престап. Оваа гаранција се вклучува кога се започнува нова низа постапки откако претходната ослободителна пресуда или осуда ја добива правосилноста на *res judicata*. Во овој случај, никакво прашање не се покренува според член 4 од Протоколот бр. 7 во однос на судското прогонување на апликантот според членовите 319 и 318 од Кривичниот законик, затоа што обвинувањата кои се однесуваат на неговото однесување кон мајорот се покренуваат за прв и единствен пат во кривична постапка. Меѓутоа, ситуацијата е различна во однос на непримерното однесување за кое тој бил прво осуден во административна постапка според член 158 од Законот за административни прекршоци, а подоцна бил судски гонет според член 213 од Кривичниот законик. Фактите во основата на двете групи административни и кривични постапки против апликантот се разликуваат само во еден елемент, имено во однос на заканата за примена на насилство против полициски службеник, и според тоа треба да се сметаат за суштински исти. Во однос на тоа дали постои дуплирање на постапките, Судот го потврдува заклучокот на Советот дека пресудата во „административната“ постапка со која апликантот е осуден на притвор од три дена претставува конечна одлука. Фактот дека апликантот е ослободен од обвинение во кривичната постапка нема влијание на неговата тужба дека е суден два пати за исто дело. Судот повторува дека Членот 4 од Протоколот бр. 7 содржи три различни гаранции и утврдува дека никој нема да биде (i) одговорен и суден, (ii) суден, или (iii) казнет за исто дело. Исто така, ослободителната пресуда не му го одзема на апликантот статусот на жртва, бидејќи тој бил ослободен само врз основа на недоволни докази против него. Во ниту еден момент руските органи не признале повреда на принципот *non bis in idem*. Сè на сè, постапките покренати против апликантот според член 213 од Кривичниот законик, всушност, се однесуваат на исто дело со делото за кое тој бил осуден според член 158 од Законикот за административни прекршоци.

Заклучок: повреда (едногласно).

Член 41 – ЕУР 1.500 во однос на нематеријална штета.

На овој линк може да се најдат [Case-Law Information Notes](#)

© Совет на Европа/Европски суд за човекови права 2012

Официјални јазици на Европскиот суд за човекови права се англискиот и францускиот. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот, ниту Судот презема било каква одговорност за неговиот квалитет. Преводот може да се префрли од HUDOC базата на податоци за судската пракса на Европскиот суд за човекови права (<http://hudoc.echr.coe.int>) или од други бази на податоци со кои Судот го споделил. Може да биде репродуциран за некомерцијални цели под услов да се наведе потполниот наслов на предметот заедно со горната назнака за авторски права и споменувањето на Human Rights Trust Fund. Ако постои намера да се употреби некој дел од овој превод за комерцијални цели, Ве молиме контактирајте ги publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.